
László Noémi

KETTŐ

találkozásról szó lehet ma reggel
felvert a himlő álmosan kelek
egy percig azt hiszem megértelek
elbíbelődöm egy kenyérszelettel

kifut a kávé csészealj zörög
ezüstkanál a porcelánra koppan
felejténém hogy álmomban haboztam
egymásnak adtak alja ösztönök

sebek virága nyílt a bőrömön
már szinte bátran állok így elébed
könnyelmű szívem megzavarna téged
közelg a dél azonnal öltözöm

és kitalálom mit kezdjek magammal
oldjam-e azt hogy újra láttalak
vagy gyűljék csak a fényes ázalag
ez alkalommal

HÁROM

dél volna reszketős
vénasszonyok nyarának hűs dele
játékszabályaiddal nem tudom
még egyetérték-e

ha felnézek szilánkos
kék acél suhog
nem látni két kezéd nyomát
derűvel pusztulok

így tűnnek el szeptember színei
a gyors vizen
szeretlek s nincs hozzád erőm
maradjunk ennyiben

sodor a késő délután
szelíd hullámverése
légy irgalmatlan
hagyj nekem időt
a feledésre

Halasi Zoltán

HOGY LENYUGSZIK

*Nem Delphi, de olyan afféle.
Domboldal, távlat, szálfenyők.
Gyűrött, mészfehér szikla éle.
Több falu lent, völgyserpenyő.*

Nőtt mennyi zsenge zöld a sziklarésben!
Gyöngéd-becézve érintgette ujjad.
„Ilyen kis helyen hányféle növény! Nem
csodás? Ez is más! Nézd csak! Itt egy újabb!”
Nevüket nem tudtuk. Vagy jó ha részben:
kövirózsa, zsurló, csillagmoha...
Puhatólóztunk a felismerésben:
te még sokszor, én már talán soha.

És hogy nem láttuk meg, amit a másik
mutatott! Én az unokabátyádék
osztott ablakos házát, te *lunátik*
mód az én szajkómat; megvolt a szándék
pedig kölcsönösen. Sőt versmondásig
ragadott a közelség mámora.
Nem bolond, aki így romantikázik?
Te még sokszor, én már talán soha.

Mert mintha minket méricskélne mélyült
karikás szem lazúros távolokból:
a jövő múlt, az idő egyre épült,
morgott a kutya bizonytalan okból,
hogy aztán minden magyarázat nélkül,
falatnyi csend, gombolyodjon oda
mögéd, amíg a nagy talányra révülsz.
Te még sokszor, én már talán soha.